

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev 952/10
20.10.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Vlaste Jovanović, predsednika veća, Zvezdane Lutovac i Lidije Đukić, članova veća, u parnici tužilje M.J. iz B., čiji je punomoćnik M.M., advokat iz N.B., protiv tuženog V.P. iz B., čiji je punomoćnik M.J., advokat iz B, radi poništaja ugovora, odlučujući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 7090/07 od 08.10.2008. godine, u sednici veća održanoj 20.10.2010. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 7090/07 od 08.10.2008. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. 7090/07 od 08.10.2008. godine odbijena je žalba tuženog i potvrđena presuda Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P. 2512/04 od 28.11.2006. godine, kojom je usvojen tužbeni zahtev i poništen ugovor o kupoprodaji stana zaključen 01.03.1999. godine između R.J. iz N.B., kao prodavca i ovde tuženog V.P. iz B., kao kupca, overen pred Drugim opštinskim sudom u Beogradu Ov. ... i obavezan tuženi da tužilji naknadi parnične troškove u iznosu od 255.300,00 dinara.

Protiv presude Okružnog suda u Beogradu tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Tužilja je podnela odgovor na reviziju i predložila da se ista odbije.

Ispitujući pravilnost pobijane presude u smislu člana 399. Zakona o parničnom postupku u vezi sa članom 55. stav 2. Zakona o izmenama i dopunama ZPP („Službeni glasnik RS“, br. 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao da revizija nije osnovana.

U toku postupka nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede iz člana 361. stav 1. Zakona o parničnom postupku, učinjene u postupku pred drugostepenim sudom, a da je to bilo ili moglo biti od uticaja na donošenje zakonite i pravilne presude.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju pravni prethodnik tužilje, njena majka pokojna R.J. bila je vlasnik stana broj 6, na prvom spratu na N.B., površine 69,16m². U stanu je živela sa sinom i ćerkom ovde tužiljom. Pokojna R.J. preminula je u toku ovog postupka, 15.01.2005. godine, kao i njen sin, pa je na stanu za jedinog zakonskog naslednika oglašena tužilja, koja je nastavila da koristi stan posle smrti majke i brata i stupila u ovu parnicu. Majka tužilje R. je upoznala tuženog na pijaci, nakon čega je on došao da je poseti u njenom stanu, a tom prilikom tužilja se posvađala sa sinom i odlučila da na nekoliko dana ode u stan kod tuženog, koji se nalazio na V. Sedam dana pre zaključenja ugovora, 23.02.1999. godine pred sudom je overeno punomoćje, kojim je majka tužilje ovlastila dva, njoj nepoznata lica, da u njeno ime i za njen račun mogu vršiti sve pravne poslove u vezi sa prodajom njenog stana, od kojih je jedan bio zet advokata V.S., u čijoj kancelariji je zaključen ugovor, a drugi je bio zet vlasnika agencije za promet nekretnina i prijatelj oca tuženog, S.P. Sada pokojna R. je sa tuženim zaključila ugovor o kupoprodaji 01.03.1999. godine, koji je overen pred sudom, za kupoprodajnu cenu od 400.000,00 dinara, što je dinarska protivvrednost 40.000DM. Prilikom zaključenja ugovora sada pokojna R. je bila u zabludi da zaključuje ugovor o doživotnom izdržavanju. Tuženi joj nije isplatio kupoprodajnu cenu i nije mu predala stan u čijem se posedu i sada nalazi tužilja. Odmah nakon što je shvatila da je zaključila ugovor o kupoprodaji stana pokojna R. je pokrenula parnicu za poništaj toga ugovora.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da je ugovor o kupoprodaji, zaključen 01.03.1999. godine, između pokojne R.J. i tuženog ništav, jer je pokojna R.J. bila prevarena dovođenjem u zabludu o prirodi ugovora koji je zaključila, pogrešno držeći da je zaključila ugovor o doživotnom izdržavanju, a zapravo je zaključila ugovor o kupoprodaji. U ovu zabludu je dovedena od strane tuženog u nameri da je navede na zaključenje ugovora o prenosu prava svojine na njegovo ime. S toga je pravilan zaključak nižestepenih sudova da se radi o ništavom ugovoru u smislu člana 103. i člana 65. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima. Sudovi su pravilno zaključili da je tuženi iskoristio stanje nužde i tešku porodičnu i materijalnu situaciju sada pokojne majke tužilje sa namerom da od nje pribavi stan, bez namere plaćanja kupoprodajne cene, držeći je u zabludi da je zaključila ugovor o doživotnom izdržavanju, pa su navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava neosnovani.

Ostalim navodima revizije pobija se utvrđeno činjenično stanje, što ne može biti revizijski razlog u smislu člana 398. stav 2. ZPP.

Iz iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 405. stav 1. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća - sudija

Vlasta Jovanović,s.r.